Ekim 2014 Sayı 1

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

AYARTMA

Sandalyeye yığılıyorum. Diğer zamanlar tıka basa dolu kahve neredeyse boş. İki kişi naylon muşaba ile ayrılmış bölmede konuşmadan sigaralarını içiyorlar, bedeni bitkinlikle sandalyenin üzerinde kaykılmış birisi de, kağıtları tutacak gücü nereden buluyorsa, ağır hareketlerle kağıt falı açıyor. Kahvenin buğulu camını silip bakıyorum, içeride kahveciden başka kimsecikler yok. İçerideki televizyon her zamanki gibi gümbür gümbür, sesi sonuna kadar açık. Sandalyeler masaların üzerinde. Ters çevrilmiş. Kazanın altı sönük. Çamı tıklatıyorum. İşaret parmağımı yukarı kaldırıyorum. İşaret, 'bir bira' demek. İçerisini süpüren kahveci cin gibi. Anlıyor hemen derdimi. Süpürgeyi yere bırakıyor.

Yorgunum. Sabahın karanlığında, çuvallarla, yaygılarla, tırmıklar, sopalar, merdivenlerle başlayan zeytin kavgası, az önce, son selenin de ayıklanmasıyla o günlük son buldu. Günlerdir bu böyle. Karanlıkta çıkıyor, karanlıkta giriyoruz evlere. Yollar, zeytinlikler, sokak araları insan dolu. Sırtına merdivenini, eşeğine katırına küfesini vuran, düşüyor zeytinin yoluna. Bütün gün tırmıklar salkım salkım kokunmuş dalları tarayıp, tanelerini sarı, kırmızı, mavi yaygılara döküyorlar. İnce sırıklarla, ulaşılamayan dallar gezilip, sapları sudan kesilmiş, olgun, kopkoyu zeytinler çırpılıyor. İlla ki birisi boyundan, bir gedik bulup, enseden içeri yuvarla-

nıp, ezilip, gömleği, kazağı, içlik giysileri mor lekelere buluyor. Yaygılar toplanıp, dalı yaprağı ayıklanıp, tıpırtılarla selelere dökülüyor.

Üstüm başım batmış, is pas, kir içindeyim. Pantolonum dizden yırtık, her yanım ezilmiş zeytin tanelerinin mor lekeleri, kurumuş çamur, toprak. Çoktan boşverdim hepsine. Her yanım ağrıyor. Takatım kalmamış. Böyle olunca da ağrıdan sızıdan uyku tutmuyor çogunlukla. Her sızı kırıntısı bedene dağılıp, düğüm düğüm ediyor. Bulgarya'lı koca Macit'in deyimiyle; Bir bira çakıp, gidip yatarım. İşte o "bir bira" bu düğümleri çözecek. Denedim. İşe yarıyor. Denize bakan tarafta, terastayım. Hafif bir lodos esiyor. Bir haftadır havalar böyle. Yağmursuz, çiğsiz, kırağısız. Aso'nun deyimiyle; Tam zeytin avası. Yüzünden, kahvecilikten başka yapacak bir şey bulamadın mı Ali dalgaları hiç eksilmeyen genç, kenarında su damlacıkları birikmiş şişeyi koyuyor terasın çıkıntısına. Biramı burada, bu şekilde içimeyi seviyorum. Olduğu yerde daha denize yakın duruyor şişe. Arkasına denizin maviliği, parıltılı yüzeyi düşünce, daha bir belirginleşiyor dış kuturları. Şimdi ise ötesinde karanlık bir deniz uzanıyor. Şişe terasın çıkıntısına konulduğunda, hep, Bu şişe bir gün buradan düşecek, diye geçiriyorum içimden. Düşmedi bu güne kadar. Kıvrımlarına dokunuyorum. Buz gibi. Oğlum işin mi yok, yaz gününde miyiz, soğuk değil mi şimdi bu? Ama ne yaparsın. Alışkanlık. Benim değil getirenin. Şimdi desen ki, Dolaptan değil, sıcak getir

birayı, tuhaf tuhaf bakacak yüzüne. Sanki kırkı yıllık alışkanlığına ket vuruyor gibi olacak istediğin. İyisi mi, hem bir iki diktin mi şişeyi ısınır avuçların arasında.

Deniz durgun. Dalgaların sesi duyulmuyor. Uzaklarda birkaç gırgırın motor sesleri karışıyor gecenin sessizliğine. Birkaç iri yudumun ardından bir şeyler değişmeye başlıyor bedenimde. Pelteleşiyorum. Yanıma İlhami Reis yanaşıyor. Selam veriyor. Çayını biranın yanına koyuyor. Gözlerini denizin görünmeyen ufkuna uzanan karanlığa dikiyor. Uzunca bir süre bakıyor. Her yanı karanlık denizin. Ne görür ki bu karanlıkta?

"O imansız, en çok istakozu seviyor."

Kulaklarının ağır işittiğini bildiğimden, sesimi yükseltiyorum; "Ne diyosun Reis? Anlamadım dediğini."

"O imansız deyyus diyorum, en çok istakozu seviyor."

Vaziyet bir anda değişiyor. Sözcükler, paragraflar, başka şeyler kokmaya başlıyor ortalık.

Zamanın çarkına ağır, koca, paslı bir kol atıveriyorum hemen. Çeviriyorum, çeviriyorum. Eski zamanlara tabi ki, o dillerden hiç düşmeyen Tirol zamanlarına alıyorum birkaç çevirişte.

Marmara kayık kaynayacak. İlhami Reis o zamanlar yeni evli, ayakları yere basmayan, afili, çiçeği burnunda değil, hepten çiçek kesmiş damat olacak. Herkes koca algarnalarla denizin dibini kocaman demirden pençelerle karıştırırken o, sepetleri serip koylara, istakoz avlayacak. Belki bana; Algarna çekecek düzeneğim

yok, alacak para da, hem kafam da yatmıyor tirola, bu tür çapraşık işlere, sepet işi adam istemiyor, belirli yerlerim var, maden, trap, palalık, adisa koylarını bellemişim, o civarda dolanıyorum, akşam ezanından sonra çekiyorum pancarın ipini, kırıyorum dümeni koylara, iki saatte atıyorum sepetleri, gerisi sabaha, diyecek.

Yok, bekârlığında olsa daha iyi olacak. Kayıkta yatıyor. Avarelik günleri. Hacer'in daha genç, salına salına ortalığı, en çok da Pala İlhami'yi yaktığı günler. Neden iş gidip gidip bir aşka, bir kadına uzanıyor ki? Aşksız, bir istakozun etrafında dönüp duran bir balıkçı, bir kunduz, istakoz seven bir kunduz anlatılamaz mı? Herkes gider mersine, o gider istakoza günleri, o koca koca istakozları kayığın lumbarına tıka basa doldurduğu, bazı akşamlar her nedense içlerinden irikıyım bir ikisinin yok oluverdiği, sanki buharlaşıp uçtuğu…

Belki adı da "İstakoz Seven Kunduz" olacak. Bir köyde, belki köyden az büyükçe bir sahil kasabasında geçecek tüm hikaye. Kasabanın küçük bir kayıkçı barınağı, barınağın yakınına dökülen yağmurlarda bulanık akan bir deresi olacak. Belki reis değil kunduz anlatsa olacağı biteceği daha mı iyi, ya istakoz? İstakoz anlatsa? Yok, istakoz olmaz. Belki kunduzun anlatması daha başka, düşünemeyeceğim yerlere çekerse...

Git be reis! Akşam akşam bulaşma. Yorgunum.

Şişenin dibindeki birkaç yudumu diktim. Kalktım.

İLHAM

İlham gerektiren işlerle ilgili olan insanların, 'ilham perisi' ne gidiyorum, şeklinde bir beyanatı hiç olmamıştır. 'ilham perisi', çoğunlukla 'ilham perimi bekliyorum' kalıbıyla kullanıldığından, beklenilesi bir varlık olduğu düşünülür.

Yazar Rüşdü Paşa, Türklere ilişkin görüşlerini yazdığı deneme kitabında, Türk insanının, makine başı ve cenaze töreni hariç, hep bekleme eğiliminde olduğunu söyler. 'İlham perisi'ni de bu kategoriye sokmakta sakınca yoktur.

Özellikle, beste yapanlar ve edebi eser yaratıcılarını ilham perisiz düşünemeyiz. Eğer, bu kişileri bir röportajda yakalamışsak, soru kaçınılmazdır: Bu eseri bestelerken, nerden/neyden ilham aldınız? Sorunun muhatabının, 'ilham değil, alın teri' şeklinde bir cevap vermesi, beklentiye uygun olmadığından, çiçek, böcek, kelebek türünden bir yanıt vermesi umulur. Bu cevap, hem röportaj yapanı tatmin eder, hem de okuru, kendisinin de, ilham perisi geldiği takdirde, bir ürün ortaya koyabileceği yönünde bir algı oluşturur. Soru ve cevabını okuyan kişi, 'bir gün ben de… neden olmasın' şeklinde ifade edebileceğimiz, sevimli bir ruh haline ulaşır.

İlham perisinin beklenen bir varlık olması, yolunda-

ki inancın kimseye zararı yoktur. Bu yüzden, ben de 'işiniz yoksa bekleyin' deyip geçmekte bir sakınca görmem.

Ne var ki, sıkıntımız başka bir konudadır. Yeryüzünü kaplayan tüm şarkı, şiir ve romanların, ilham perisi elinden çıktığını kabullenmemiz çok zordur. Çünkü, her şarkı, her şiir aynı güzellikte değil. Okuduğumuzda bizi şiirden, dinlediğimizde bizi şarkıdan soğutacak çok örnek bulabiliriz.

Demek oluyor ki, ya ilham perilerinin tümünün aynı kalitede olmadığını kabul edeceğiz, ya da ilham perisi olmadan da eser verilebileceğini hesaba katacağız.

İlham perileri arasında fark olduğunu kabul ettiğimiz zaman da, sorunlarımız bitmiyor. İyisi nasıl gelecek, bunda da parayı bastıran mı kaliteli periyle tanışma şerefine nail olacak, gibi sorularımız bitmek bilmeyecek. Yoksa, ilham perileri diyarı da, sınıflı bir toplum mu? Olur mu olur. Karıncaya can veren Yaradan, perileri de üç-beş kasta bölmüş olabilir.

Gelin, biz, ilham perilerinin tıpkıçekim olduğunu varsayalım ve diğer seçenek üzerinde düşünelim. Yani, ilham perisi olmadan, eser ortaya koyma seçeneği…

Newton'un başına düşen elma, biraz daha bekleyip, ağacın altında akıllı telefonunu kurcalayan bir günümüz fanisinin kafasına düşseydi ne olurdu? Muhtemelen, şişik kafalı bir selfie fotoğrafıyla, olaydan haberdar olurduk. Ancak, yerçekimini de düşünen olmazdı.

Bu varsayımsal durum bize, ilham perisi kıvamında bir etkilenme söz konusu olacak ise, öncelikle buna hazır olmamız gerektiğini gösterir. Hazır değilseniz, kafanıza çanak anten de düşse, büyük şehir çalışıyor, der geçip gidersiniz.

Arşimet'in suyun kaldırma gücünü bulduğu ânı hatırlayalım. Yıkanırken, suyun üzerinde yüzen tası görür ve 'evreka evreka' buldum buldum, diyerek sokağa fırlar. Muhtemelen, kendisi için 'evrakını kaybettiydi, buldu demek ki' diyenler de olmuştur, ancak o, bulacağını bulmuştu bile. Günümüz duş yapan insanının, tasla bir ilgisi kalmadığı için, yüzyıllar önce bu buluşun yapılmış olmasına, yatıp kalkıp dua etsek yeridir. Hamamda yıkanmayı tercih edenler de, su üstünde yüzen bir tası her halde pek hayra yormazlar, ne kadar küçük bir 'gemicik' der geçerlerdi.

Tatava yapma, tıkla geç çağında, sözü fazla uzatmamak şarttır. Bu yüzden; Edison'un "Sıkı bir çalışmanın yerini hiç bir şey alamaz. Deha %1 ilham ve %99 terdir" sözüyle, Einstein'in "Dehanın 10'da 1'i yetenek 10'da 9'u da çalışmaktır" sözünü hatırlatalım ve huzurlarınızdan ayrılalım…

24/092014

Not: İlham mevzusu, çoğunlukla kafada yanan bir ampulle resmedilir. Ampul, alengirli bir konu olduğu için, şimdilik ilişmiyorum.

GEL İLHAM GEL

"Ekmek buldum katık yok.
Katık buldum ekmek yok."

Tatil akşamım. İçim kıpır kıpır, yazma isteğiyle doluyor doluyor taşıyorum. Gel gör ki ne yazacağımı bilmiyorum. Aklım da önümdeki sayfa gibi boş. Hık diyorum, mık diyorum, yok. Başlamak bitirmenin yarısıdır. Bir harf koyuyorum kâğıda. S... Sonra? Karalıyorum. Başka bir harf. T... Tamam, bu da değil. Oysa ortam ne kadar uygun. Çocuklar uyumuş, karım uyumuş. Televizyon zırıldamayı kesmiş. Sokakta ne motor, ne korna sesi var, ne de bağrış çağrış geçen insanlar. Elektriksiz, sakin bir gün geçirmişim. Kafama taktığım, boğuşmam gereken can sıkıcı düşünceler de yok. Yok da ne yazacağımı bulamıyorum.

Müzikten bahsedebilirim mesela. Ne olmuş müziğe? Sanki çok anladığım bir konu. Müzik güzeldir, herkes dinlemelidir. Ruh onu yer, beslenir. Oldu mu şimdi? Eskiden televizyon yoktu, radyo vardı. Radyoda ne çok Türk Sanat Müziği dinlemişimdir. Öyle, dinlemişimdir. Türkü de dinlemişliğim vardır. Türküler de güzeldir, onlarda ruhu besler. Türk'üz türkü söyleriz. Of, yerin dibine batsın müzik!

Kahvede, okey tahtasında tahsil yapınca, ilham diye gözümün önünde 1'den 13'e kadar rakamlar geliyor tabi. Konya bak konuya! Okeye dönmenin dayanılmaz heyecanı. Hele bir de çanak dolup taşıyorsa... Kendime haksızlık etmeyeyim. İştir, güçtür, ailedir derken elime gazete bile almaz oldum. Nedense bu sene aklıma düştü birkaç satır karalamak. Ölüp gideceğim, arkamda eski püslü birkaç giyim dışında anı diye

bırakacaklarım olsun istedim. Ama harekete geçmeyi erteledim durdum.

Güzel bir anımı anlatmaya başlasam, belki açılırım. Anı deyince de aklıma askerlik geliyor. Askerlik anılarının anlatan dışında kimseye keyif vermediğini görmek için, dinleyenlerin düşen yüzlerine, zoraki gülüşlerine bakmak yeter de artar. Nasıl her öğrenci kendi sınıfını Hababam Sınıfı sanıyorsa, her askerlik de Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok'tur. Kantinciymişsin, eline silah bile almamışsın, hiç önemi yoktur. Tamam, askerlik ve okul anısı yok. Dost meclislerinde kadeh tokuştururken onca konuşup gülüşüyoruz. Herhalde bir sebebi olmalı. Neler anlatıyordum acaba? Bir tanesi bile insanın aklına gelmez mi? Gelmiyor işte! Gelse ne olur, yüze bakan adam hatır için güler, okuyan mecbur değil ya.

Neyse efendim. Uyku, kalk gidelim diyor. Yazma isteğim de kalmadı, en iyisi uyuyayım. Sabah ola hayrola!

* * *

Öğleye yakın gözümü açıyorum. Bir sıçrayış yataktan kalkıyorum. Kalem nerede, kâğıt nerede? Allah'ım o nasıl rüyaydı öyle! Film gibi film. Aklımda kalanları yazayım, araları da bir şekilde doldururum nasıl olsa.

Kalem? Burada. Kağıt? Onu da dün buraya koymuştum. Ben kalkana kadar ortalık toplanmış tabi. Mutfağa koşuyorum, eşim kahvaltıyı hazırlamış bile.

"Kâğıtlar nerede?"

"Bırak şimdi kâğıtları, çocuklara seslen de kahvaltıya gelin."

Rüyam nasılsa aklımda. Güzel bir kahvaltıdan sonra başlarım. Çocuklar koştura koştura sofraya geliyorlar. İtiş kakış

derken, biri üzerine çayı döküyor. Hayda! Kucaklayıp banyoya götürüyorum, duşun altına sokuyorum. Neyse ki haşlanmamış. Küçük bir kızarıklık. Ama ağlaması durmuyor veledin.

"Tamam yavrum geçecek."

"Böhü, böhü"

He böhü böhü! Her kuduruşlarında başlarına bir iş geldiğini öğrenemediler hâlâ. Sonra böhü böhü.

Kahvaltı başka kaza bela yaşanmadan bitiyor. Malzemelerimi de buluyorum, yerime kuruluyorum. Neydi? Ne görmüştüm rüyamda? Hah, tamam hatırlıyorum. En azından önemli bir kısmını, yazılması gereken kısımları hatırlıyorum.

Tam kalemi elime aldım. Bu defa öteki… Dışarı çıkabilir miymiş. Annene sor yavrum. O da bana sormasını söylemiş. Çık yavrum çık, ayak altında dolaşma, sokağa çık. Kardeşini de al. Havyan oğlu hayvan, düzgün kapatsana kapıyı. Çık dediysek, insan gibi çık. Neyse, çocuklardan kurtuldum en azından. Arka balkona geçiyorum. Çocukların gürültü patırtısı da fazla buraya ulaşmaz.

Hayırlısıyla ilk sözcüğümü yazıyorum. "Rüyamda…" Kapı! Hanım açar. Sahte sevinç sesi, yüksek tonda hoş geldin. Hanımın kuzeni, üçkâğıtçının önde gideni. Hanım yolu tarif ediyor, enişten arka balkonda. Yok desene be kadın! Yokum ben yok. Enişte..! Bir gümbürtü ki ev yıkıldı sanki. Ayı, kapıdaki sinekliği görmedi, ezdi geçti. Sineklikle birlikte kendisi de devrildi. Millet camlardan merakla dışarı çıktı. Ne var? Hiç mi sineklik parçalayan ayı görmediniz? Allah'ım sen aklımı koru. Altında can veren sinekliği duvara yaslıyor. E ne olacak şimdi? Numaradan birini arıyor. Numaradan konu-

şuyormuş gibi yapıyor. Utanmadan bir de adres veriyor. Eh bu kadar yıkıma sebep olduktan sonra bir kahvemizi içmeden gitmez. Zıkkımlanıyor, bir ton kafa ütülüyor ve gidiyor. Artık bir sene buralarda görünmez. Cehennemin dibine, gözümden uzak olsun, sineklik benden olsun.

Ne yazacaktım. Kafamda rüyamın birkaç sahnesi ya var ya yok. Bu kadarcık ilhama da şükür. Başlıy… Belediye anonsu. Bilmemne odasının, bilmemnerede bilmemnesi varmış. Kaç bin kişilik kent burası, topu topu elli kişiyi ilgilendiren bir konu için ortalık inletilir mi? İki kez tekrar ediyor susuyor. Ama bitmemiş başka anonsa geçiyor. Çay bahçesinin birinde herifin biri çıkacakmış, onu söylüyor. Bana ne diyorum, kadın inadına anonsu ikinci kez bağırıyor. Duymayan, kafası şişmeyen, iğrenç yankıyla sinirleri bozulmayan kalmasın diye, bu sene megafonları bollaştırmışlar. Neyse bitti. Yok bitmemiş bir tane daha. Araba anahtarı kaybolmuş. Bana ne? Siyah cüzdan içinde bir miktar para kaybolmuş. Bana ne? Bulanların belediyeye getirmeleri rica olunurmuş. "Rica olunur" ne demek be! Rica olunmaz edilir. İnsan olunur, başkan olunur, sanatçı olunur, hazır olunur, mezun olunur, gıcık olunur, deli olunur ama rica olunmaz. Of kafamı nasıl da karıştırıyorlar! Rüyam…

Rüyamı… Neydi benim rüyam? Film gibiydi üstelik.

Ah biliyorum, biliyorum. El ayak çekilecek, ilham da onlarla birlikte gidecek. Geldiğinde de bu ifrit sürüsü gelen ilhamı unutturmak için ellerinden geleni yapacak.

Bari televizyonu açayım.

İlham

Sanatçının işi yaratmak. Olmayanı değil, var olanları farklı bağlantılar kurarak daha önce hiç olmadığı gibi ortaya çıkarmak.

Adına ilham derler. Kaynağı nedir? İnsanoğlu niçin yaratır? Yaşayacağımız başı sonu belli bir ömür. Vaktimiz dolunca dünyadan göçüp gideceğiz. Ardımızda yarattıklarımız kalacak.

Ölüme direnmektir sanat. Peki, neden herkes değil de bazıları bu ilham denen yaratıkla iletişime geçme gücüne sahip. Kimse umursamıyor mu ölecek olmayı? Değmez mi ardımızda birkaç eser bırakmaya, arada sırada hatırlanmaya? Ölümün karşısında çaresiz kalan insan, ölümün belki de tek çaresini elinin tersi ile neden iter?

Var olmanın tek yolu kanlı canlı fiziksel olarak dünyada bulunmak mıdır? Ardımızda bırakacağımız dünyada, insanların kafasında yer etmek, ürettiklerimizle anılmak, var olmanın başka bir yolu değil midir? Yaşarken bile tüm gayretimizi var olmak için, diğer insanların kafasında yer etmek için harcamıyor muyuz? Dostlar alışverişte görsün, dostlar yemek yerken görsün, gezerken, tozarken, eğlenirken, içerken görsün diye "anında paylaş"ılmıyor mu? Sebebi, varlığımızı diğer insanlara kabul ettirmek değil mi? İnatla fark edilmek için her saçmalığa bulaşan insan değil mi? Özellikle de yalnızlıktan korkan insanlar için.

Bana göre ilhamın kaynağından herkes faydalanabilir. Sadece neye odaklandığımıza bağlı. Hangi alanda yer etmeye çalışırsak çalışalım, tekrara düşmediğimiz ve kopya eserler yaratmadığımız sürece…

Bir Tür Peri

Yazmaktan parmakları sızlıyordu, uykusuzluktan kafası sık sık göğsüne düşüyordu. Yine de eline geçirdiği bu fırsatı sonuna kadar değerlendirmek istiyordu. Her yazara nasip değildi böylesi bir ilham perisine rastlamak. Aslında, herkesin isteyebileceği türden bir peri de sayılmazdı.

Dazlak kafalı, başının yan ve arkasında kalan seyrek saçlar beline kadar iniyordu. Favorilerinden fışkıran kıllarsa bir kavis çizerek çene hizasına ulaşıyordu. Lal rengi dudaklarının üzerinde kaytan bıyıkları, o bıyıkların üzerinde ise tombul yanaklarca büsbütün kaybolan, iki delik görünmese pekâlâ yok denebilecek burun yer alıyordu. Çevresinde sürme çekmesine rağmen gözler surata oranla minicik kalıyordu. Açık pembe fanilası o kadar küçüktü ki göğüs ve omuzlarını örtmeye anca yetiyor, göbeğini açıkta bırakıyordu. Fil kıçına benzeyen devasa göbeğindeki kıllar, göbek deliğine yol alır gibi helezon şeklinde sıralanmışlardı. İri bedenine rağmen bacakları inceydi. Vücudun üst kısmını görmeyenler zarif bulabilir, hatta beğenebilirlerdi o ağdalı bacakları. Neredeyse bacakları kalınlığındaki kolların, incecik bilekleri vardı. Kısa parmaklı, tombul ellerini birbirine kavuşturmuş, hayran hayran yazara bakıyordu.

kafam benim,
şenlikli halay çeker
yas tutarken
okuduğum romanlar
kavgaya tutuşur
bir tatlı huzur
almaya gelmişken
şarkılar
öğrenmeye çalışırken
diyalektiği
bilincim
top oynamaya kaçar

Sebze Çorbası

Yüz tarihtir. Gözler anlık, yüz geçmişin okumasıdır. Sahte gülücüklerin yorgunluğu, göz kenarları, ağız, yanak, alın... Yüzdeki bütün kaslar zamanla, içeridekini gizleyemez hale gelirler.

Ensesinin biraz aşağısına dövme yaptırmış, bir barkot işareti. Aynı marketlerde, lazer okuyucunun görmesi için yapılmışlardan. Dikey, ince, bitişik çizgiler. Fakat şeklin alt kısmında ürünlerde rakamlar varken bunda soyadı yazıyor. İnsan neden kendisine, malmış gibi barkot yaptırır? Yirmili yaşlarda belki güzel gelebilir, ya sonra!

— Sevgili şair! Bu şiirinizde ne demek istediniz?

— O şiirimde ne demek istediysem onu yazdım.

---

henüz doğmadım
daha zamanı var
işte bu ev
rahim

Duymadan yazılır
Yazılır mı duymadan
Ulan
Kim demiş bildiğini
Güzel söylediğini
Okuduğun ne
Sorsan ne olduğunu
Diyecek gazete
O da sadece başlıkları
Utan
Hiç utanmadan
Kimi vardır okuyan
Ne varsa en çok satan
Bilmez ki
En çok satan
En çok susandır
Uyan
Yazar koyar önüne
Bakarsın bu ne
Aklı gibi boş
Bomboş roman

okunacaknesne@gmail.com

Peri Gel

Başkasının düşlerine daldıkça
oralarda oyalandıkça
ilham perim perişan

Mısır püskülü saçları dağınık
üstündekiler yırtık pırtık
zihnimdeki evine dönmekte

Sağ bacağı aksıyor
sol gözüyse mosmor

Irzına geçmiş besbelli
bana ait olmayan düşler
senaryoların kısır olması
bir de canını kurtarması
garibin tesellisi

Bacaklarından kan süzülüyor
ağrıyan karnını tutuyor
patlamış dudağındaki gülümseme
göreni korkutuyor

koşup ardından yetişiyorum
düşmekteyken tutuyorum
çığlıklarla ağlıyor
benden teselli bekliyor

Kaşlarımı çatıyorum
'OROSPU' diye bağırıyorum
yetti artık numaraların
kaç zamandır kâbustaydım
neden beni uyandırmadın